

VYKOUPENÍ

Daniel Leo Vopustil
ilustrace: Andělka Zesnulá

Daniel Leo Vopustil

VYKOUPENÍ

Šílenství je lidské prokletí. Prokletí je náš osud.

Osud je vaše cesta. Cesta jsou tvoje kroky.

Udělej správný krok, zajistí vám šťastnou cestu, která nám určí osud.

Osud bez prokletí a šílenství.

Na dně

Mladá žena dopadla na tvrdou zem. Na spáncích pocítila chlad. Stejný chlad, který tak měla ráda při trénincích zimní krajinou. Bylo jí dobře. Podobné pocity zažívala v náručí maminky, když byla capart. Náhle se dostavilo procitnutí.

„Žiju?“ zašeptala.

Bylo jí jasné, že to nikdo nemohl slyšet, protože byla sama. Úplně sama, opuštěná, hned vedle kontejneru na odpadky, do kterého před chvílí odhodila injekční stříkačku, pomocí které si do sebe vstříkla další sajrajt. Draze zaplacený. Tak draze, že okamžitě zahнала tu strašnou myšlenku. Bohužel věděla, že ta myšlenka byl její život. Část hnusného života.

„Zasranej život,“ procedila skrz rty, které byly obalené něčím bílým.

Vypadalo to, že má pusku a celý obličej od pěny. Byly to sliny. Ani necítila, že jí vytékaly z otevřené pusy. Ucítila první křeč v břiše. Náhle druhou. Začalo jí být zle. Celé tělo se třásl a bylo napnuté k prasknutí. Myslela, že je to její poslední okamžik. Přála si to. Ty bolesti byly tak silné, tak strašně silné... Začala zvracet.

Ucítila v puse trochu nasládlé chuti. Chtěla zvednout ruku, aby zjistila, co to může být. Nešlo jí to. Nemohla se vůbec pohnout. Náhle odhalila tu pachů v ústech. Byla to krev. Zvolna tekla z její pusy, lepila se na tvář a poté pokračovala před očima na zem, kde se pomalu mísila se zbytky jídla, které před tím vyzvracela.

„Tak takhle vypadá konec. Postupně z těla vyteče krev a je to. Už aby to bylo,“ brblala si trochu nahlas.

„Podívej. Tady někdo leží,“ uslyšela hlas těsně nad ní. „To je určitě ta feťácká kurva, co nás oblejzala minulej tejden v hospodě U divošky. Pamatuješ si ji, ne?“

„Ukaž se, ty krávo jedna feťácká,“ sklonil se nad ni druhý mladík.

Pohlédl jí do očí. Poznala ho podle těch jasně modrých očí. Tenkrát se jí docela líbil. Měl krátké černé vlasy a na obličejí strniště. Vypadalo to, jako by si ty fousy ještě nikdy neholil. Pokusila se o úsměv.

„Jé, podívej, vona se na mě zubí, kráva jedna zblitá.“

Najednou zavrával a upadl tváří na ni. Myslela, že ji chtěl políbit, proto ze sebe vyrazila z posledních sil:

„Jestli mě chceš, tak si mě vezmi celou. Jsem celá tvá. Zadara.“

„Fuj tajbl, to se mi udělalo blbě,“ okamžitě vyskočil na nohy.

Jeho nálada se začala měnit v zuřivost.

„Co si myslí, děvka? Že jsem takovej chcípák, kterej půjde s takovou stvůrou zblitou?“ kopl do bezvládně ležícího těla dívky před ním.

Ta jenom zasténala bolestí a ležela bez hnutí dál, stočená do klubíčka.

„Ser na ni vole, ještě z toho budeme mít nějakej průser. Za to nám ta kráva nestojí. Pojď, zajdeme do toho baru na rohu a něco ještě popijem.“

„Máš pravdu, ale co kdybychom ji alespoň trochu umyli, špindíru jednu.“

Začal se své myšlenky smát na celé kolo. Rozepl si příklopec a pomočil ležící dívku. Za hlasitého chechotu dvojice mladíků mizela prázdnou ulicí. Zůstala opět sama. Vlasy i obličej měla mokré. Byla tak žíznivá, že si olizovala mokré rty a vůbec si neuvědomovala, že líže moč jednoho z mladíků. Poté upadla do bezvědomí.

Každý den jako na povel vyskočila paní Vokatá ze své postele v půl páté ráno. Nepotřebovala budík. Dělala to tak již celých čtyřicet let. Nejprve, když chodila do místní papírny na šichtu, potom do nedaleké pekárny manželovi pro čerstvé pečivo, a když vloni její manžel umřel na rakovinu, pořídila si pejška a chodila ho venčit. Kokršpaněl Rex vrtěl spokojeně ocáskem, protože už věděl, co bude následovat. Důchodkyně se ještě podívala z okna a spráskla ruce:

„Ježíši, pane, to je ale nadělení! V březnu a on ještě napadl sníh. Počkej, Rexíčku, ještě chvílku, musím se tepleji obléci.“

Odložila jarní kabátek a rychle vklouzla do zimní bundy, kterou ještě měla po ruce.

„Tak, a teď už můžeme mazat. Pojd' honem, ať tu neuděláme loužičku. No, hodnej pašák,“ pochválila svého pejska jako obvykle a strčila mu do tlamy sladkou odměnu.

Jak vyšla s pejskem z domu, ledový chlad jí přejel po tváři.

„Brrr, to je zima jak v lednu. Dneska půjdeme jenom malý okruh. Zapomněla jsem si rukavice a už se mi nechce pro ně vracet. Tak šup, Rexíku, udělej si potřebu a půjdeme se projít.“

Pustila pejska proběhnout se na volno a čekala na kraji parku. Připravila si pytlík, a když byl pejsek hotov, vše po něm poctivě uklidila.

„Rexíku, pojd' ke mně. Honem!“ zavolala na pejska a ten poslušně přiklusal ke své paničce.

Nasadila mu vodítko a vyrazili společně na pravidelnou každodenní vycházku. I když jí mrzly ruce, neodolala a zastavila se u výlohy se šperky. Odjakživa měla pro zlaté řetízky, náhrdelníky a další drahé věci slabost. Doma jich měla mraky. Na tváři se jí rozhostil široký úsměv. Vzpomněla si na své padesáté narozeniny.

V ten den vešli spolu s manželem do tohoto obchodu. Měla za úkol vybrat si nějaký šperk. Doma se domluvili, že to bude něco

ze stříbra. Neměli zrovna dobré finanční období, náklady rapidně převyšovaly jejich příjmy a naspořené úspory se tenčily velkou rychlostí, ale takové kulaté výročí si o pořádný dárek přímo říkalo. Vybírala dlouho. Stále se nemohla rozhodnout. Věděla, že manžel to dlouho nevydrží a půjde někam bokem. Dočkala se, po chvílce nervózního přešlapování odešel stranou a zadíval se do regálu s hodinkami. A to byl její okamžik. Bez váhání ukázala prodavači náramek. Věděla, že ho musí mít za každou cenu.

„Rovnou mi ho zabalte, vyzkouším si ho až doma.“

Prodavač vykulil překvapeně oči. Takového zákazníka tady ještě neměl. Hodinu si tu zkoušela miliony stříbrných cetek a pak během vteřiny ukáže úplně jinam.

„Co to může být za ženskou?“ pomyslel si pro sebe, ale přeci jenom si ho tímto náhlým rozhodnutím získala a měla jeho sympatie. Pečlivě ho zabalil a ukázal k pokladně.

„Toníčku, pojď. Už jsem si vybrala, ale ukážu ti to až doma. Až budeme sami, ju?“

Tonda se radostně otočil od regálu a spěchal k pokladně. Byl rád, že to má za sebou a bude mít od ženy klid.

„Šest tisíc osm set korun pane, prosím,“ vyřkla sumu pokladní.

Podlomila se mu kolena. Cítil horkost po celém těle a šly na něho mdloby. Uvědomil si, že má v peněžence s bídou tisícikorunu, a to ještě počítal s nákupem, až půjdou domů.

„Zaplať kartou,“ špitla mu do ucha tak šikovně, aby to slečna za pokladnou neslyšela.

Vytáhl kartu a podal ji slečně. Líčka měl celá rudá. Trochu od studu, ale více to v něm spíše bublalo vzteky.

„Zadejte pin, prosím, a zelené tlačítko.“

Nevnímal. Hlavou mu šrotovalo, kolik vlastně mu tam na kontě zůstane peněz.

„Tři, osm, šest, sedm,“ taktně mu opět zašeptala manželka pin.

Bezmyšlenkovitě ji poslechl. Bafla ho za ruku a vedla si svého muže domů. Než došli domů, uklidnila ho. Věděla, jak na něj. Potom doma vybalila nádherný zlatý náramek.

„To jsem tě doběhla, Toníku,“ pověděla nahlas se smíchem paní Vokatá před výlohou.

Pravou rukou si vyhrnula rukáv zimní bundy a prohlédla si ho. Zůstal stejně nádherný jako tenkrát, když jí ho milovaný Toník koupil. Smích se jí změnil ve vážnou tvář a pár kapek se objevilo pod víčky. Bylo to díky milé vzpomínce na manžela. Vodítko náhle škublo. To její pejsek pochopil situaci a chtěl své paničce pomoci.

„Ty mi rozumíš, vid', Rexíčku. Však už jdu. Ale stejně ti povím, jak bezvadně jsem to s Tondou tenkrát skoulela.“

Za klenotnictvím odbočili doprava do vedlejší ulice. I když bylo ještě šero, pouliční lampy dávaly dost světla a vše bylo podtrženo čerstvě napadaným sněhem.

„Takhle mělo být o vánocích. To by byla ta správná atmosféra, a ne teď, v březnu,“ opět promluvila na svého pejska.

Ten však nejednou zbystril, začal štěkat a táhl starší paní za sebou. Doslova ji dovlekl ke kontejneru a začal štěkat ještě hlasitěji.

„Rexi, fuj. Fuj je to!“ okřikla silným hlasem svého psa. „Co to tady máš? Co tě tak rozčililo?“

Sklonila se k Rexovi a uviděla ji. Spráskla ruce a vyjekla hrůzou:

„Pane bože! Vždyť je to dívka. Ona je mrtvá.“

Rozklepaly se jí nohy, tělo ztvrdlo. Nemohla se pohnout. Neměla ani tušení, co by měla dělat. V takové situaci ještě nikdy nebyla. Začala se modlit:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Modlitbu odříkala celou a poté našla odvahu se k dívce sklonit. První, co ucítila, byl nezvyklý závan po moči.

„Ach, ti psi,“ zabědovala.

Vytáhla z kapsy bundy kapesník a otřela mladé ženě obličej. Poté popadla kabelku a našmátrala tam zrcátko. S třesoucíma rukama ho přiložila ležící postavě k ústům. Okamžitě ho stáhla ke svým očím. Uviděla orosenou část zrcátka. Zaradovala se. V duchu začala opět odříkávat modlitbu. Test provedla ještě několikrát, vždy se stejným výsledkem. Dodala si odvahy a uchopila dívčinu ruku. Byla úplně ledová. Na okamžik zaváhala.

„Rexi, takhle ledové ruce mívají jenom mrtvolý. Vím to, držela jsem za ruku maminku v márnici v šedesátém roce,“ bezradně prohodila ke svému pejskovi.

Zkoušela jí tu ruku zahřát. Náhle nahmatala tep. Vyskočila. Srdce jí začalo bít neuvěřitelně rychle.

„Sláva! Sláva. Žije. Ona žije, Rexi!“ vyhrkla ze sebe vší silou. „Lidi! Pomóóoc! Ona žije!“

Běhala sem tam a nevěděla, co dělat. Její pes na ni nevěřicně koukal a pak začal štěkat jak smyslů zbavený.

Uvědomila si, že nemá s sebou telefon. Zůstal jako obvykle na svém místě doma v kuchyni na policičce. Nikdy si ho nebrala s sebou, používala ho jenom na hovory s kamarádkami. Jak ji to teď mrzelo. Rychle přemýšlela, co udělat. Nejprve ze sebe strhla zimní bundu. Přispěchala k ležící ženě a začala ji oblékat. S vypětím všech sil se jí to povedlo. Byla celá zpocená, ale šťastná, že ta dívka byla naživu.

„Máňo, co teď? Přemýšlej! Proboha, hlavně nejanči! Ano. Zvonek, honem,“ udělovala si nahlas rozkazy.

Těžce se zvedla.

„Holka, vydrž. Musíš vydržet. Neumírej mi teď. Máš před sebou celý život,“ prohodila k dívce, než se od ní vzdálila.

Spěchala k prvním domovním dveřím, které v ulici zahlédla. Zazvonila na všechny zvonky, které objevila.

„Lidičky, pomóóóc!“ zakřičela ze všech sil. „Stalo se tu strašné neštěstí! Zavolejte sanitku!“

Záhy se v prvním okně objevilo světlo. Připadalo jí, že je to svatá záře, kterou jí seslalo samo nebe. Hrdlo se jí svíralo napětím, strachem a netrpělivostí zároveň. Zdálo se jí to jako věčnost, než se konečně okno otevřelo. Objevil se v něm muž středního věku.

„Co tu řveš, bábo jedna bláznivá? Tady žijou slušní lidi, kteří chtějí ještě spát. Běž si vyřvávat někam jinam nebo na tebe pošlu policajty.“

„Pane! Pane! Prosím... Stalo se tu strašné neštěstí. Ona umírá.“

Poslední slova byla už zbytečná. Muž zabouchl okno a jen sledovala zhasnutí světla. Zůstala opět sama se svou bezradností. Pes běhal od ní k dívce a zpět. Štěkal, co měl síly. Vypadalo to, že chápal celou situaci a chtěl své paničce pomoci.

Mezitím opět začalo sněžit. Byla celá promočená, ale necítila to. Začala ztrácet sílu a naději. Pomalu si klekla nad dívku, položila její hlavu do svého klína a nahlas se rozvzlykala. Byla tak rozrušená, unavená a nešťastná, že si ani nevšimla svého psa, který zničehonic zmizel. Běžel pro pomoc. Asi ani ne tak pro pomoc umírající dívce, ale fantastické paničce, kterou bezmezně zbožňoval.

Doběhl na hlavní třídu a tam začal vrčet a štěkat na chlapce, který čekal na autobus do školy. Kluk byl vystrašený a začal před útočícím psem utíkat. Vždy, když chtěl odbočit někam jinam, než

chtěl Rex, tak ho pes předběhl a donutil chlapce se vrátit zpátky. Chvilí to trvalo, ale dokázal to. Hnal před sebou vystrašeného školáka ulicí, kde byla na kolenou jeho nešťastná panička. Přeběhl kontejner. Pes vyskočil do takové výšky, že chlapce přeskočil a začal na něho vztekle vrčet. Ten se zastavil a nevěděl, co má dělat. Všiml si kontejneru a utíkal se za něj schovat. Další šok. Uviděl starou paní klečící nad mrtvolou.

„Já se z toho asi poseru. Doufám, že je to jenom sen,“ vypadlo z něj, aniž si uvědomil, co říkal.

Pes vmžiku změnil své chování. Přestal na chlapce vrčet, lehnul si mu k nohám a hlavou se mu otíral o nohavici. Vypadalo to, že chce pohladit. Hoch se osmělil a přejel psovi rukou po hlavě. Ten jen slastně zakňučel. Ostych a zároveň i strach byly pryč. Začal pejska drbat a hladit ho po hlavě.

„Chlapče, jmenuje se Rex,“ ozvalo se mu za zády.

Byla to paní Vokatá. Těžce dýchala a strašně se potila, i když byla zima a ona byla bez zimní bundy. Z posledních sil ze sebe dostala:

„Zavolej sanitku. To děvče asi umírá...“

Po těchto slovech omdlela.

„Do prdele, ona taky zhebla. Proboha, co mám dělat? Zdrhnu.“

Podíval se na Rexe, ale ten začal nebezpečně vrčet.

„Nezdrhnu, ten pes by mě sežral zaživa,“ povídal nahlas a vytáhl svůj mobil.

„Paní, paní, jaké mám volat číslo?“ křičel bezradně na paní Vokatou, ale ta mu bohužel nebyla schopná odpovědět.

Začal být unavený, ruce se mu třásly a nevěděl, jaké má vytočit číslo. Bylo toho na něj přespříliš. Rozbrečel se. Po chvílce beznaděje ho probral štěkot psa.

„Vždyť jsme se to ve škole pořád učili, tak proč jsem si to nezapamatoval?“ zpytoval svědomí nahlas, „158, to jsou fízlové, to vím přesně. Jirka se chlubil, že si z nich tuhle udělal bžundu. Tak to musí být 155. Ano, to je ono. 155.“

Začal ihned vytáčet číslo.

„Záchranná služba, čím vám můžeme pomoci?“

„Pomoc! Leží tu dvě ženský, stará a mladá. Asi jsou mrtvé. Nevím, co mám dělat. Pomozte mi, prosím. Honem přijďte...“

Dál pro záchvat breku už ze sebe nemohl dostat ani slůvko.

„Jen klid, chlapče. Zkus se uklidnit. Jsi moc šikovný a statečný, když jsi zavolal. Řekni mi prosím své jméno.“

„Ma-Ma-Marek. Jmenuji se Marek.“

„Výborně, Marku, no vidíš, že to jde. Řekni mi prosím, kde jsi?“

„Nevím, zahnal mě sem pes. Je tý starý ženský. Říkala, že se jmenuje Rex. Nechce mě pustit. Já se bojím... Pomoc.“

„Nevadí, Marku. Pověz mi, do jaké chodíš školy a kde jsi byl, když tě našel ten pes.“

„Do Komenského a byl jsem na zastávce autobusu. Na sedmičce na Hlavní třídě.“

„Skvělý. Moc dobrý. Vidiš, že to jde. Tak a teď se soustřed'. Kam jste běželi potom...počkej...moment.“

Vzdálený hlas se odmlčel. Bylo slyšet jenom hlasité dýchání na smrt vyděšeného Marka.

„Marku, jsi tam?“

„Jo, jsem tu.“

„Marku, uděláme to jinak. Podívej se prosím tě na budovy okolo sebe a zkus přečíst nápis s názvem ulice. Určitě tam někde bude.“

„U Hasičů, paní.“

„Jsi bezvadnej kluk, Marku. Dokázal jsi to. Za chvíli tam je sanitka. A teď si budeme povídat, než tam přijede. Máš nějaké sourozence, Marku?“

Operátorka se snažila odvést chlapcovu pozornost od toho hrozného zážitku.

„Už jede!“ zakřičel chlapec na celou ulici.

Houkání sanitky probralo paní Vokatou. Posadila se vedle dívky, ale stále nemohla popadnout dech a nápadně ji bolelo na prsou.

„Infarkt, asi mám infarkt!“

To ji strašně vyděsilo a po těchto slovech upadla do bezvědomí znovu. To už byla ulice plná. Dvě sanitky připravené na místě. Policie a zástupy zvědavých lidí.

„Ta starší paní bude v pořádku. Je jenom strašně vyděšená. Podezření na infarkt jsem vyvrátil. Beru ji do nemocnice pouze na pozorování a předpokládám, že ji dnes ještě pustí. S tou mladší je to horší. Je silně podchlazená a má omrzliny snad úplně všude. Vypadá to, že tu strávila podstatnou část noci. A při tomhle počasí. Nasadil jsem hned kapačku s potřebnými léky. Mám také podezření na předávkování nějakými drogami, ale vše až v nemocnici. Doufám, že ji tam dovezeme ještě živou,“ rychle a stručně shrnul vše potřebné doktor jednomu z policajtů.

Když sanitky odjely, přistoupil příslušník policie k chlapci a vyzpovídal ho. Potom konstatoval:

„Byl to od tebe velmi statečný čin, Marku. Za to tě teď odvezeme do školy tímhle prďáckým policejním autem a já zajdu za tvou třídní učitelkou a udělím ti před ní pochvalu. A ty pojď taky. Odvezu tě za tvou paničkou,“ pokynul Rexovi a otevřel mu kufr. Ten vesele skočil dovnitř.

První případ

Jarda Kratina přisedl ke svému stolu v kanceláři a šel si uvařit kávu. Dnes bylo desátého a jeho první den na oddělení kriminalistiky byl první březen, takže je přesně desátý den v první práci. Nad kávou přemýšlel, co za těch deset dní tady zažil a k čemu mu byly ty dlouhé roky školy, které musel absolvovat, aby si vysloužil tuhle židli v kanceláři připomínající studovnu na škole. Taky byla tak ošuntělá. Rozlítly se dveře kanceláře a hlubokým hlasem se ozvalo:

„Poručík Kratina!“

Vyskočil, jako by měl v nohách pružiny.

„Zde, pane plukovníku!“

„Zastav se u mě asi tak za dvacet minutek,“ oznámil plukovník, a aniž čekal na odpověď, zabouchl za sebou dveře.

„Tak se mi zdá, mladej, že tě čeká první případ. Nalešti tužku a vyraz do terénu,“ prohodil jeho kolega sedící naproti, aniž by zvedl hlavu od rozečteného dnešního tisku.

„Myslíš?“ zeptal se jako by nic, tvářil se znuděně a usrkával u toho dál svou kávu, ale uvnitř to v něm vřelo.

Snažil se vše před svými kolegy ukrýt, ale doufal, že to bude velký případ.

„Třeba to bude vražda,“ pomyslně si a zatvářil se, jako by právě vyhrál mistrovství světa.

„Tak už upaluj, vždyť my víme, jak to s tebou škuje. Nemysli si, že jsme to nezažili. Jo, a ne že budeš starýmu prozrazovat vraha hned. Nech ho trochu napínat,“ chechtal se druhý z kolegů s nohama na stole.

„Posaď se, Jardo,“ uvítal ho náčelník místo pozdravu a pokračoval: „Mám tu pro tebe případ.“

Jarda zbystril. Začala se mu trochu klepat kolena, až to dělalo v místnosti takový nepříjemný šustivý zvuk. Náčelník se pousmál, ale nijak to nekomentoval.

„Nalezená mladá dívka na ulici, silně podchlazená, bojující v nemocnici o život. Pravděpodobně feťačka. Totožnost neznámá. Starší paní, asi náhodná chodkyně, která ji objevila při procházce se svým psem. A nakonec chlapec, třináct let, co přivolal sanitku a policejní hlídku. Tady máš složku a vzhůru do terénu. Kdybys potřeboval s něčím pomoci, můžeš využít Richarda. Jo, abych nezapomněl: Ten pes té staré paní je u nás v psinci, tak ho vyzvedni a doruč té paní. Dneska by ji měli pustit z nemocnice. Hodně zdaru. Hlášení očekávám ve středu.“

Po příchodu do nemocnice si to šinul přímo k okénku recepce. Než se stačil zeptat, všiml si staré paní trpělivě sedící na

lavici vedle dveří, které měly nápis Úklidová místnost. Na poslední chvíli si to rozmyslel a místo k slečně v recepci si to namířil k té starší paní.

„Paní Vokatá?“

Evidentně touto otázkou paní vystrašil, protože na něj pohlédla vyděšenýma očima a se staženým hrdlem vybafla:

„Co se stalo s Rexem? Kde je? Prosím, řekněte už něco.“

Její oči se zalily slzami a paní si položila hlavu do dlaní.

„Nebojte se, paní Vokatá. Váš pes je v pořádku a čeká na vás v autě. Za chvíli ho budete moci přivítat.“

„Chlapče, chlapče, pojď sem, ať tě můžu obejmout. To je nejlepší zpráva, jakou jsem dostala za těch posledních pár hrůzných dní. Moc děkuju,“ vrhla se na Jardu a začala ho líbat.

Nebránil se. Věděl, co to pro tuto starou paní znamenalo. Jediný její věrný přítel. Co přítel. Člen rodiny, něco jako manžel, otec a syn dohromady, zkrátka celý její svět. Chápal to a nechal se od paní obejmout. Po chvílce se představil:

„Poručík Jaroslav Kratina. Tady je odznak. Dostal jsem na starost váš případ, promiňte, on to ani není tak váš případ, ale spíše té mladé paní...slečny. Víím, že už jste svůj příběh několikrát vyprávěla místní policii. Četl jsem to v protokolu, ale přeci jenom bych vás rád poprosil, zda byste mi to ještě jednou mohla převyprávět. Nejprve se ale pojdte přivítat s Rexem.“

„Moc ráda vám, chlapče, všechno vypovím. Pojdme honem za mým Rexíčkem.“

Od paní Vokaté se nedozvěděl nic víc, než co bylo v protokolech, které měl dokonale prostudované. Nezbyvalo, než se vrátit do nemocnice a promluvit si s hlavním aktérem celého případu, mladou ženou, která na tom stále nebyla valně. Zaklepal na dveře pokoje ošetřujícího lékaře dívky.

„Už jsem vás očekával,“ konstatoval doktor a nabídnul poručíkovi volnou židli. „Bohužel vás musím zklamat. Mějte prosím ještě trpělivost. Její zdravotní stav je velmi vážný. Zdá se, že ji potkalo v poslední době hodně nepříjemností. Sice se nám na okamžik probrala, ale museli jsme ji uvést do umělého spánku.“

„Pane doktore, prozradila vám alespoň svoji totožnost? Nebo něco víc? Omlouvám se, ale jakákoliv informace, i banální, je pro nás v tuto chvíli velmi cenná a užitečná. Chápejte, nemám se vůbec čeho chytit. Klíčem celého případu je právě ona a bez její výpovědi jsem doslova nahranej.“

„Bohužel nám téměř nic neřekla. Jenom něco brblala o nějakém neštěstí, které jí někdo přivodil, a že si radši vezme život, ale to víte, mohl to být jenom sen. Většinou to tak u těchto pacientů bývá.“

„Děkuji vám, doktore. A co diagnóza? Už víte něco víc, než je v papírech?“